

MINISTER ŚRODOWISKA

DZKiOAoa-070-1/4322/12/SK

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 02.02.2012r.

nr. 485 podpis. Wojciec

Warszawa, dnia 31.01.2012 r.

S E K R E T A R I A T
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 2.02.12
nr. 763 podpis. WJ

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Bogdana Pęka, Wojciecha Skurkiewicza i Przemysława Błaszczyka przekazane pismem z dnia 29 grudnia 2011 r., znak: BPS/DSK-043-77/11, w sprawie stanu prawnego dotyczącego ochrony mieszkańców przed uciążliwym zapachem, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Prawo UE w zakresie ochrony powietrza nie obejmuje zagadnień z zakresu przeciwdziałania uciążliwościom zapachowym. W UE dominuje pogląd, że tego rodzaju uciążliwości mają charakter lokalny, stąd problemy ich zwalczania i przeciwdziałania im powinny być rozwiązywane lokalnie zgodnie z zasadą subsydiarności, według której nie należy podejmować na szczeblu wspólnotowym regulacji spraw, które bardziej efektywnie można rozwiązać na szczeblu lokalnym, regionalnym lub krajowym.

Według posiadanych informacji, Komisja Europejska nie planuje złożenia wniosku do Parlamentu Europejskiego w sprawie wprowadzenia standardów jakości dotyczących uciążliwości zapachowych. Tak więc problem ten nie zostanie uregulowany w sposób szczególny na szczeblu UE, przynajmniej w najbliższym czasie.

Aktualnie, nie istnieją przepisy prawne UE, które ujednoliciłyby podejście do tego tematu, poza normą EN 13725, która jest już wprowadzona w wersji polskojęzycznej do polskiego systemu norm – PN-EN 13725 „Jakość powietrza. Oznaczanie stężenia zapachowego metodą olfaktometrii dynamicznej”. Należy wyjaśnić, że norma ta określa jedynie metodykę prowadzenia pomiarów stężenia zapachów, natomiast nie odnosi się do sposobu oceny uzyskanych wyników, jak i nie ustala dopuszczalnych wartości dla substancji zapachowoczynnych w powietrzu. Badanie uciążliwości zapachu odbywa się subiektywną metodą sensoryczną, co może być przyczyną podważania jego wyniku..

Prace nad prawnym uregulowaniem zagadnień dotyczących standardów zapachowej jakości powietrza podejmowane są od lat w wielu krajach Unii Europejskiej i nadal nie doprowadziły do sformułowania jednoznacznych definicji pojęć i kryteriów uciążliwości zapachu. Szereg krajów (Czechy, Holandia, Niemcy, Japonia) wprowadziło rozwiązania związane z ograniczaniem emisji substancji zapachowo czynnych – nie są one jednak porównywalne ze sobą i możliwe do bezpośredniego przeniesienia do warunków polskich (najczęściej są to dokumenty o charakterze wytycznych czy przewodników, funkcjonujących w tych krajach jako prawo, co nie jest możliwe

w systemie prawnym Polski). Zastosowane rozwiązania powinny być dopasowane do możliwości, potrzeb i warunków, jakie panują w naszym kraju.

W krajach wiodących w zakresie zwalczania uciążliwości zapachowych zastosowane rozwiązania prawne są podobne. Wyraźnym dążeniem poszczególnych krajów Unii Europejskiej jest przyjęcie jednego modelu rozwiązywania problemów uciążliwości zapachowej. Cechy charakterystyczne modelu „europejskiego” to:

- 1) zasada zapobiegania nowym uciążliwościom zapachowym,
- 2) zasada wyznaczania akceptowalnego przez lokalną społeczność poziomu uciążliwości zapachowej,
- 3) ograniczenie metod pomiarów do najprostszych badań subiektywnego odczucia obywateli narażonych na uciążliwość zapachową,
- 4) opracowanie jednego standardu pomiaru liczby jednostek zapachowych (umożliwia to wymianę wyników badań i ocen sensorycznych),
- 5) zasada stosowania najlepszych dostępnych technologii dla zapobiegania i ograniczania uciążliwości zapachowych przy uwzględnieniu zasady dobrej praktyki oraz zasady ponoszenia rozsądnych kosztów.

W wielu krajach ustawodawstwo jest wyraźnie adresowane do najniższego szczebla samorządu terytorialnego pozostawiając w jego gestii kontrolę zagadnień do rozstrzygnięcia w zakresie ochrony środowiska. Zagadnienia, które znajdują się w obszarze działalności gminnego organu ochrony środowiska to działalność gospodarcza nie podlegająca licencjonowaniu na szczeblu krajowym.

Uciążliwy zapach, który występuje w otoczeniu szeregu źródeł wprowadzających substancje do powietrza kojarzony jest zarówno z dyskomfortem życia jak i z zagrożeniem zdrowia. Nie znajduje to jednak potwierdzenia w wynikach jakościowych i ilościowych pobieranych próbek powietrza oraz odprowadzanych ze źródeł emisji gazów. Nie stwierdza się przekroczeń poziomów dopuszczalnych substancji w powietrzu, jak również przestrzegane są warunki pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza. Zależność między stężeniami substancji zapachowych w powietrzu, a wielkością emisji tych substancji oraz uciążliwością źródła dla ludzi przebywających w jego sąsiedztwie jest nadal mało precyzyjnie rozpoznana. Ujęcie subiektywnych odczuć, jakimi są negatywne wrażenia zapachowe, w formie obiektywnych i właściwych w każdych warunkach standardów i procedur jest zadaniem bardzo złożonym. Do tej pory w resorcie środowiska powstało już kilka propozycji prawnych dotyczących tego zagadnienia. Przeprowadzono szereg dyskusji i konsultacji merytorycznych z Ministrem Zdrowia i wiodącymi w tej dziedzinie ośrodkami naukowymi. W ich trakcie powstało jednak wiele wątpliwości dotyczących praktycznego zastosowania proponowanych rozwiązań, w tym także natury ekonomicznej. Rozważano także przygotowanie projektu rozporządzenia na podstawie dopuszczalnych stężeń konkretnych substancji zapachowo czynnych takich jak amoniak, siarkowodór, merkaptany itp. Propozycja ta nie została jednak zaakceptowana. Jakkolwiek bowiem rozporządzenie przygotowane na bazie stężeń substancji byłoby niewątpliwie łatwiejsze w przygotowaniu i w stosowaniu (zawartość substancji może być mierzona spektrofotometrami, które są w posiadaniu wojewódzkich inspekcji ochrony środowiska), niemniej jednak mogłoby być traktowane jako regulacja przejściowa, gdyż nie uwzględniałaby wszystkich aspektów uciążliwości zapachowej. Stężenia pojedynczych substancji mogą być w granicach normy, jednak występując w połączeniach, odczuwane są jako bardzo uciążliwe zapachowo. Jak do tej pory, żadne z nich nie otrzymało pełnej akceptacji zainteresowanych jednostek

Ze względu na wagę problemu, konieczność przełamania impasu w przedmiotowej kwestii i osiągnięcie kompromisowego rozwiązania prawnego, resort środowiska podjął próbę uregulowania problematyki przeciwdziałania uciążliwości zapachowej w akcie normatywnym o randze ustawy.

Projekt założeń nowej regulacji, który zmierza do kompleksowego uregulowania problematyki uciążliwości zapachowej, jest wynikiem analiz opinii przedstawianych przez partnerów społecznych w ramach konsultacji społecznych przeprowadzonych dla poprzednich projektów regulacji prawnych

tego zagadnienia. Analiza ta pozwoliła wyciągnąć istotne wnioski co do sposobu i zakresu ingerencji władzy publicznej w problematykę przeciwdziałania uciążliwości zapachowej. Proponowany system stworzy regulacje wymuszające odpowiednie działania, których zakres będzie ustalony w drodze negocjacji i które będą prowadzić do redukcji uciążliwych zapachów bez konieczności rygorystycznego zamykania zakładów.

Będący przedmiotem założeń projekt ustawy będzie regulować wszystkie wymagania związane z zabezpieczeniem odpowiedniej jakości powietrza w kwestii uciążliwości odorowych.

Katalog rodzajów działalności mogących powodować uwalnianie substancji uciążliwych zapachowo będzie obejmować produkcję rolną, w tym szczególnie zwierzęcą, (istotne znaczenie będą miały głównie duże fermy produkcyjne, zlokalizowane w niedalekiej odległości od zabudowań), przemysł spożywczy (głównie te sektory, które wykorzystują, lub w przypadku których produktem ubocznym są aromatyczne związki, w szczególności przemysł browarniczy, spirytusowy, gorzelniany, produkcja octu, produkcja olejów roślinnych), przemysł chemiczny (w tym szczególnie synteza organiczna, produkcja kosmetyków, barwników, lakierów, rozpuszczalników), zagospodarowanie odpadów (w tym szczególnie kompostowanie i spalanie odpadów), przemysł paszowy (w tym także utylizacja odpadów zwierzęcych) i oczyszczalnie ścieków. Biorąc pod uwagę ciągły rozwój technologii, powyższej listy nie można uznać za zamkniętą.

Przewiduje się, że w przypadku wystąpienia uciążliwości zapachowej możliwe byłoby zainicjowanie postępowania w sprawie ograniczenia lub eliminacji uciążliwości zapachowej z urzędu lub na wniosek złożony przez sołtysa lub co najmniej 10% mieszkańców sołectwa.

Postępowanie w sprawie uciążliwości zapachowej powodowanej powszechnym lub zwykłym korzystaniem ze środowiska będzie prowadził wójt (burmistrz, prezydent miasta), natomiast w zakresie innym niż powszechne lub zwykłe korzystanie ze środowiska, będzie ono prowadzone przez organ właściwy do wydania pozwolenia na wprowadzanie substancji lub energii do środowiska, o którym mowa w art. 378 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.)(Poś) – starosta marszałek województwa, regionalny dyrektor ochrony środowiska.

W trakcie postępowania właściwy organ przeprowadzi wizję lokalną z udziałem wszystkich zainteresowanych i ekspertów dla przesądzenia o konieczności wykonania oceny zapachowej powietrza przez grupę pomiarową - niezależny podmiot.

Proponuje się, aby ocenę jakości zapachowej przeprowadzano z zastosowaniem metody sensorycznej z wykorzystaniem grupy sensorycznej zgodnie z wytycznymi zawartymi w normie PN-EN 13725:2007 „Jakość powietrza – Oznaczanie stężenia zapachowego metodą olfaktometrii dynamicznej”. Badania takie mogłyby być prowadzone przez wyspecjalizowane podmioty, które zatrudniałyby wykwalifikowanych specjalistów (grupa pomiarowa) spełniające warunki normy, o których mowa powyżej. Ponadto uprawnione do oceniania zapachowej jakości powietrza byłyby wojewódzkie inspektoraty ochrony środowiska prowadzące pomiary z wykorzystaniem olfaktometrii dynamicznej, zgodnie z wytycznymi zawartymi w normie PN-EN 13725:2007.

Jeżeli w wyniku przeprowadzenia oceny jakości zapachowej powietrza stwierdzone zostałyby występowanie uciążliwości zapachowej, właściwy organ wyda decyzję, w której ustali działania, jakie mają być podjęte dla eliminacji lub ograniczenia ww. uciążliwości, biorąc pod uwagę wnioski i dowody przedstawione przez podmiot prowadzący działalność powodującą tę uciążliwość, uwzględniając warunki techniczne, ekonomiczne oraz interes społeczny. Przed wydaniem decyzji organ zasięgałby opinii wojewódzkiej inspekcji ochrony środowiska w zakresie działań, jakie mają być podjęte dla eliminacji lub ograniczenia uciążliwości zapachowych.

Decyzja, o której mowa powyżej, będzie zobowiązywać podmiot odpowiedzialny za emisję do podjęcia działań mających na celu eliminację lub ograniczenie uciążliwości zapachowej, w szczególności do:

- 1) zmiany procedur postępowania z materiałami i substancjami wonnymi,

- 2) zmiany procesu produkcyjnego poprzez zastosowanie w cyklu produkcyjnym substancji i materiałów o mniejszej uciążliwości zapachowej,
- 3) hermetyzacji procesu poprzez np. budowanie hermetycznych linii produkcyjnych lub ich fragmentów (kabiny lakiernicze), hermetyzacji pomieszczeń produkcyjnych,
- 4) stosowania urządzeń eliminujących odory (filtry, płuczki, katalizatory, techniki plazmowe, sorbenty),
- 5) dezodoryzacji,
- 6) zastosowanie najlepszych dostępnych technik w rozumieniu ustawy - Prawo ochrony środowiska.

W celu zwiększenia stopnia wykonania ww. decyzji należy wprowadzić dodatkowe bodźce ekonomiczne w postaci możliwości nakładania kar administracyjnych na podmiot niewykonujący decyzji. Ten instrument finansowy stanowić ma bodziec do podejmowania działań na rzecz ograniczenia lub całkowitego wyeliminowania uciążliwości zapachowej (kary będą mogły być zawieszane, odraczane czy też umarzone) i będą stanowiły dochód właściwych organów (fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej, budżety jednostek samorządu terytorialnego). Środki te mają być wykorzystywane wyłącznie na działania związane z ograniczeniem lub wyeliminowaniem uciążliwości zapachowej.

Programy naprawcze i sankcje stanowiłyby elastyczne instrumenty stymulujące właścicieli źródeł uciążliwych zapachów do podjęcia działań zmierzających do ograniczenia, bądź wyeliminowania uciążliwości zapachowej powodowanej przez określoną działalność.

W przypadku podmiotów, które posiadają pozwolenia na emisje gazów albo pozwolenia zintegrowane poza mechanizmem finansowym należy wprowadzić dodatkowe instrumenty prawne. W przypadku, gdy działania zrealizowane w ramach programu naprawczego nie przyniosą oczekiwanych efektów, dla źródła w drodze decyzji administracyjnej ustalano by wartości dopuszczalne stężeń dla zidentyfikowanych substancji, wobec których miałyby zastosowanie procedury przewidziane dla kontroli gazowych zanieczyszczeń powietrza prowadzone przez Inspekcję Ochrony Środowiska. Brak poprawy zapachowej jakości powietrza mimo realizacji ww. decyzji spowoduje konieczność ustalenia w pozwoleniu dopuszczalnych wartości emisji substancji złośliwych. Kontrola dotrzymania tych standardów będzie realizowana przy wykorzystaniu metody chromatografii gazowej dla konkretnych substancji zapachowoczynnych i będzie objęta trybem egzekucji przewidzianym dla ponadnormatywnych emisji pyłów i gazów do powietrza.

Ponadto zakłada się, że ustawa powinna dopuszczać możliwość prowadzenia postępowań dotyczących nowobudowanych obiektów o emisji zorganizowanej. W tym jednak wypadku, ze względu na brak na tym etapie emisji substancji złośliwych właściwych dla danego rodzaju działalności, podejście oparte będzie na kryterium dopuszczalnego stężenia zapachowego w powietrzu (standard emisyjny), emisja oznaczana będzie metodą olfaktometrii dynamicznej z wykorzystaniem dotychczasowych wyników badań dla podobnych obiektów, natomiast stężenie zapachowe w powietrzu w terenie będzie określane z wykorzystaniem referencyjnych metodyk obliczeniowych.

Jeżeli podmiot korzystający ze środowiska nie dostosuje (w terminie określonym w decyzji administracyjnej) prowadzonej działalności do sposobu postępowania zmierzającego do wyeliminowania albo ograniczenia uciążliwości zapachowej wskazanego w powyższych decyzjach, poniesie karę administracyjną z tytułu niewykonania decyzji. Jednostką właściwą do wykonywania kontroli będzie właściwy w sprawie wydania decyzji organ albo Inspekcja Ochrony Środowiska, która będzie miała możliwość egzekwowania niewykonanych obowiązków w formie kary administracyjnej.

Wysokość ww. kary za każdy dzień zwłoki w dostosowaniu prowadzonej działalności do sposobu postępowania zmierzającego do wyeliminowania albo ograniczenia uciążliwości zapachowej wskazanego w decyzji proponuje się w wysokości:

- 1) w przypadku podmiotu, którego powszechne albo zwykłe korzystanie ze środowiska powoduje uciążliwość zapachową – 50 zł,

- 2) w przypadku podmiotu prowadzącego działalność powodującą uciążliwość zapachową, w ramach innego niż powszechne lub zwykłe korzystanie ze środowiska:
 - a) podmiot prowadzący małe przedsiębiorstwo lub mikroprzedsiębiorstwo – 500 zł,
 - b) pozostałe podmioty – 1000 zł.

W projekcie „Założeń projektu ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej” przewiduje się, że ustawa wejdzie w życie po upływie 2 lat od dnia jej ogłoszenia. Tak długa *vacatio legis* jest potrzebna do przygotowania podmiotów emitujących substancje uciążliwe zapachowo do nowych wymagań.

Ministerstwo Środowiska przeprowadziło w I półroczu 2011 r. konsultacje społeczne projektu założeń do ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej. Projekt założeń przesłano do 36 związków gmin, marszałków, wojewodów oraz innych jednostek (przedsiębiorstwa i ich związki, ośrodki naukowe, organizacje ekologiczne, związki zawodowe) oraz do Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego (KWRiST). Liczba instytucji objętych bezpośrednio konsultacjami społecznymi ok. 120 jednostek. Ponadto projekt założeń umieszczono na stronach internetowych Ministerstwa Środowiska. Główne argumenty podnoszone przez przeciwników projektu ustawy oraz zgłaszane uwagi dotyczyły przede wszystkim:

1. Celowości wprowadzania dodatkowej regulacji mającej znikome szanse na rozwiązanie problemu uciążliwości zapachowej w sytuacji ogromnego obciążenia zarówno podmiotów jak i administracji nowymi wymogami wynikającymi wprost z prawodawstwa UE (REACH, pakiet energetyczno-klimatyczny, Dyrektywa o emisjach przemysłowych).
2. Niezagwarantowania środków dla budżetów jednostek samorządu terytorialnego oraz Inspekcji Ochrony Środowiska, związanych z wejściem w życie projektowanej ustawy. (Warunkiem pozytywnego uzgodnienia projektu przez KWRiST jest sfinansowanie części samorządowej zadania).
3. Ograniczenia konkurencyjności polskiego przemysłu rolno-spożywczego i produkcji rolniczej, a w efekcie pogorszenia ekonomicznej i społecznej sytuacji tych środowisk. Utrudnień, a w niektórych przypadkach wręcz uniemożliwienia produkcji rolnej.
4. Obostrzeń i sankcji wobec wybiórczo określonego sektora gospodarki - rolnictwa i przemysłu rolno-spożywczego tj. fragmentarycznie ujętej gospodarki i niezawsze spełniania wymogu horyzontalnego regulacji, która ma obejmować jednakowo całą gospodarkę narodową i wszystkie jej sekcje.
5. Obaw, że dowolność i subiektywizm rozwiązań ujętych w projekcie może rodzić korupcjogenne praktyki.
6. Poważnych uprawnień lokalnej społeczności w kontroli przedsięwzięć, których działalność powoduje uciążliwość zapachową. Z doświadczenia organów administracji publicznej w kwestionowaniu celowości realizowanych inwestycji przez lokalne społeczności, pojawia się ryzyko, że przedmiotowa regulacja będzie powodować poważne opóźnienia realizacji inwestycji. Nałożenie tych zadań na gminy, które nie mają żadnego doświadczenia w tym zakresie, ani pracowników wykwalifikowanych do tych spraw – zwłaszcza w gminach wiejskich, czy małych gminach miejskich może utrudnić albo bardzo wydłużyć właściwe postępowanie i egzekwowanie obowiązków, które będą wynikać z nowej ustawy.
7. Stworzenia dla osób nieprowadzących działalności rolniczej możliwości składania skarg na działalność podmiotów rolniczych, ograniczając lub wręcz uniemożliwiając prowadzenie przez nich rolniczej działalności. Ze względu na fakt, iż prowadzenie rolniczej działalności gospodarczej jest w wielu wypadkach jedynym źródłem utrzymania, stanowić to może podstawę do wywołania lub zaostrzenia konfliktów w społecznościach lokalnych. Dodatkowo proponowana ustawa nie chroni praw słusznie nabytych przez rolników prowadzących gospodarstwa w miejscowościach, które zmieniają swój charakter z typowo rolniczych na letniskowe czy „tereny zabudowy mieszkaniowej” lub „tereny zieleni i wód”.

8. Szczegółów związanych z metodykami pomiarowymi i wprowadzanymi pojęciami.

Wyraźny opór przedsiębiorstw i ich związków a nawet samorządów i ich związków przed taką regulacją może doprowadzić do zablokowania tej inicjatywy już na etapie konsultacji społecznych czy uzgodnień międzyresortowych i konieczność poszukiwania innego rozwiązania tego problemu (biorąc pod uwagę tylko ww. grupy, których najbardziej dotyczy projekt to stosunek „głosów” wynosi 10 przeciw, 17 za). Bardzo istotną kwestią jest zagwarantowanie środków dla budżetów jednostek samorządu terytorialnego oraz Inspekcji Ochrony Środowiska, jakie będą związane z wejściem w życie projektowanej ustawy. Uwaga ta praktycznie jest zgłaszana przez wszystkie jednostki samorządowe i ich związki. Również warunkiem pozytywnego uzgodnienia projektu przez KWRiST jest sfinansowanie części samorządowej zadania. Prace w drugiej połowie 2011 r. były spowolnione z uwagi na ogrom zadań związanych z prezydenturą Polski w UE, pierwszeństwem prac związanych z transpozycją prawa UE do krajowego porządku prawnego (prawo UE w zakresie ochrony powietrza nie obejmuje zagadnień z zakresu przeciwdziałania uciążliwościom zapachowym), zmianami w Parlamencie RP i rządzie. O kierunku dalszych prac oraz decyzji czy kontynuujemy poprawianie bieżącego projektu czy też poszukujemy innych rozwiązań na gruncie już istniejących przepisów prawnych przesądzi nowe kierownictwo resortu środowiska. Obecnie trwa przegląd legislacji rozpoczętych w poprzedniej kadencji i na bieżąco określane są dalsze plany działań względem ustawy.

Pragnę jednakże zwrócić uwagę na fakt, że działania w sprawie ograniczenia uciążliwości zapachowej mogą być realizowane na podstawie innych, już obowiązujących przepisów:

1. Zgodnie z art. 362 ust. 1 ustawy – Poś, jeżeli podmiot korzystający ze środowiska negatywnie oddziałuje na środowisko, organ ochrony środowiska może, w drodze decyzji, nałożyć obowiązek ograniczenia jego oddziaływania na środowisko, a w przypadku pogorszenia stanu środowiska spowodowanego działalnością podmiotu, przywrócenia środowiska do stanu właściwego.
2. Na podstawie art. 378 ust. 1 ww. ustawy, organem ochrony środowiska, właściwym w sprawie, o której mowa powyżej, jest starosta.
3. Zgodnie z art. 363 ustawy- Poś, wójt, burmistrz lub prezydent miasta może, w drodze decyzji, nakazać osobie fizycznej, której działalność negatywnie oddziałuje na środowisko, wykonanie w określonym czasie czynności zmierzających do ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko.

Kwestie mające związek z emisją substancji uciążliwych zapachowo zawarte są także w regulacjach dotyczących ograniczania negatywnego wpływu produkcji zwierzęcej (fermy drobiu, trzody chlewnej) na otoczenie, określonych w następujących aktach prawnych:

1. ustawa z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu (Dz. U. Nr 147, poz. 1033) - reguluje zasady postępowania z nawozami naturalnymi;
2. rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie szczególnych wymagań, jakim powinny odpowiadać programy działań mających na celu ograniczenie odpływu azotu ze źródeł rolniczych (Dz. U z 2003 r. Nr 4, poz. 44), wydane na podstawie ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019 z późn. zm.).

Ponadto, na podstawie art. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118 z późn. zm.):

1. Minister Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej wydał rozporządzenie z dnia 7 października 1997 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle rolnicze i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 132, poz. 877, zm. Dz. U. z 2009 r. Nr 108, poz. 907) (w szczególności fermy drobiu, trzody chlewnej, bydła), które reguluje także sprawy związane z konstrukcją i usytuowaniem obiektów budowlanych (zbiorniki i płyty na odchody zwierzęce), w których prowadzona jest produkcja zwierzęca;
2. Minister Gospodarki wydał rozporządzenie z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe

dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 243, poz. 2063).

Dodatkowo funkcjonuje tzw. Kodeks dobrej praktyki rolniczej określający zasady i procedury takich działań jak, prowadzenie intensywnej hodowli i nawożenie z wykorzystaniem naturalnych nawozów. Jednakże, skorzystanie z ustawowego upoważnienia zawartego w ustawie Prawo budowlane i określenie warunków technicznych dla instalacji z innych branż niż ww., pociągałoby za sobą konieczność szczegółowego, technicznego rozpracowania poszczególnych branż gospodarczych, pozostających we właściwości rzeczowej różnych ministrów.

Z poszerzeniem

Z up. MINISTRA
PODSEKRETARZ STANU
GŁÓWNY KONSERWATOR PRZYRODY

Janusz Łaleski

Do wiadomości:
Departament Spraw Parlamentarnych w KPRM

